

За това Апостолъ Павелъ твърдѣ ясно говори: *Всякій чловѣкъ какво то посѣ, това ще и пожене. Понеже, кой то сѣ въ своѣ тѣ плътъ, отъ плътъ тѣ и ще пожне истлѣніе: а кой то сѣ въ духъ тѣ, отъ духъ тѣ и ще пожне животъ вѣченъ. Да ни ся не додѣва, кога то струваме добро то: зашто то въ свое то му врѣмя ще пожнеме, ако не ослабѣеме. Проче доклѣ имаме врѣмя, нека струваме добро то.* [Гал. гл. 6. ст. 7, 8, 9 и 10].

За това и Давидъ пѣе: *Свѣщій слезамъ, радостію пожнутъ, ходящій хождашу и плакахуся, метающе сѣмена своя, грядуще же приидутъ радостію вземлюще рукояти своя.* [Псал. 125. ст. 5 и 6].

Еднѣ вѣрж за спасеніе изысхватъ противницитѣ. Нѣ тука ще гы попытаме: съсъ каквѣ вѣрж ся надѣжатъ тѣ да постигнатъ животъ вѣченъ? съсъ живѣ ли, или съсъ мъртвѣ? Ако рекътъ: съсъ мъртвѣ; то какъ мъртва та вѣра може да издѣйствува спасеніе?! Какъ трупъ тѣ може да постигне животъ вѣченъ?! Ако ли рекътъ: съсъ живѣ; то вече добры тѣ дѣла заедно съсъ вѣрж сѣ потрѣбны за спасеніе то: зашто то жива та вѣрж съсъ дѣла ся оживлява, по думы тѣ на Апостола Іакова: *Какво то тѣло то безъ душѣ е мъртво, така и вѣра та безъ дѣла е мъртва.* [Гл. 2. ст. 26].

Протестанти тѣ, като немогътъ да отрѣкжтъ съврѣшенно добры тѣ дѣла, при толкова ясны и неопровержимы доказателства въ священнытѣ Писанія, тѣ говорятъ: